

ad anden Bei, f. Ex. gjennem Sundhedskollegiets Indberetning, at der findes saadan Fabriksvirksomhed, vilde jeg finde det urimeligt, om Indenrigsministeren ikke skulde have Ret til at forbyde den. (Indenrigsministeren: Justitsministeren.) Ja, om det er Justitsministeren eller Indenrigsministeren, maa d'Her. Ministre selv komme ud af. Det løber jo tidt sur, hvem der har den paagjældende Forretning. Exempel herpaa have vi jo i Fattiglovgivningen. Jeg skal indstændig anbefale det ærede Thing at vedtage Udvalgets Vædringsforslag til § 1 og ogsaa de øvrige Vædringsforslag, men navnlig dette lægger jeg i særdeleshed Vægt paa, at Nattearbejde tillades, saaledes som foreslaaet af Udvalget. Det anser jeg for Hovedpunktet i Loven, og dersom man kommer til det Resultat alligevel at ville forbyde Nattearbejde af unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar, har jeg meget ringe Haab om, at denne Lov vil naae en endelig Stadfæstelse i denne Session. Jeg sætter særdeles megen Pris paa, at dette Lovforslag er fremkommet, og er den høitærede Indenrigsminister særdeles taknemmelig for, at han har rørt ved dette Spørgsmaal, men Billighed og Rimelighed maa den ærede Indenrigsminister virkelig vise.

Formanden: Da flere ærede Medlemmer have forlangt Ordet, skal jeg afbryde Forhandlingerne her.

Under Mødet er omdelt Vædringsforslag til 3die Behandling af Forslag til Lov om Landdistrikters Indlemmelse i Kjøbstæderne.

Næste Møde afholdes imorgen Kl. 1 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen vil da være:

Fortsettelse af anden Behandling af:

Forslag til Lov angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i Fabriker og Værksteder m. m.

Mødet hævet Kl. 4, 35 M.

Otte og tyvende Møde.

Onsdagen den 5te Februar 1873, Kl. 1 $\frac{1}{2}$

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af 2den Behandling af „Forslag til Lov angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i Fabriker og Værksteder m. m.“

Tobiesen: Jeg vilde gjerne tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det sidste Forordrag, vi hørte af den ærede Ordfører i Mødet igaar. Det er kun til et Par enkelte af Vædringsforslagene, jeg skal knytte dem, og deriblandt til Vædringsforslaget under Nr. 1 til § 1. Den ærede Ordfører benyttede blandt flere Argumenter, som han brugte for at indskrænke Tilsynet til Værksteder, hvor der arbejdede over 10 Personer, ogsaa det, at det vilde vække Misnøie, hvis man indførte et Tilsyn med mindre Værksteder, hvor der kun arbejdede nogle ganske faa Personer. Det er et Argument, som jeg finder, at man mindst af alle burde bruge ved denne Leilighed. Det er jo Noget, hvorfra vi Alle maa gaa ud, at en Lov som denne maa fremkalde Misnøie, og i den Henseende kan jeg med Sikkerhed regne paa den ærede Ordfører som den, der vil dele min Mening, da han selv har udtalt det Samme. Det er jo aaabenbart, at lige over for Fabrikanten, lige over for Arbejdsgiveren, medfører Lovforslaget en ligesværlig Indskrænkning i hans Ret til i det størst mulige Omfang at benytte den billigste Arbejdskraft; men paa den anden Side er det givet, at man maa se bort fra saadan Misnøie. Det, der er Spørgsmaal om, er, om der fremfalder begrundet Misnøie, og det er det, man i høi Grad vilde gjøre, hvis man vilde indskrænke Loven til at gjælde Værksteder, hvor kun 10 Personer eller derover arbejder. Det er jo klart, at det, at der deles ens for Alle, er den Omstændighed, som gjør, at man kan vise de Misforholdene bort; men med hvad Ret kan man dette, naar en Mand, der har 10 Arbejdere, underkastes Tilsyn, og en Mand ved Siden af, der driver det samme Haandværk med 9 Arbejdere, er fritagen for dette Tilsyn; man maa vel lægge Mærke til, at det her gjælder om et Konkurrence-spørgsmaal, et finansielt, et Spørgsmaal om i videste Omfang at kunne bruge den billigste Arbejdskraft. Det forekommer mig at være at aabne Veien til en billig og velbegrundet Misnøie, at man ikke vil stille dem, der arbejder paa samme Maade, ens, og det Samme vil affurvat træde frem ved den Udskillelse, der er gjort mellem Værksteder med over og under 10 Arbejdere efter Vædringsforslaget under Nr. 8. I det ene Slags Værksteder maa Børn, altsaa Personer mellem 10 og 14 Aar, have deres Søn- og Helligdage fri, og i det andet Slags Værksteder, som maaste ligge lige ved Siden af det første, hvor der arbejder 9 Personer, der ere Børn mellem 10 og 14 Aar ved Loven anviste som et lovligt Arbejdsredskab hver Søn- og Helligdag hele Aaret rundt; jeg siger ikke, at Barnet vil blive anvendt paa